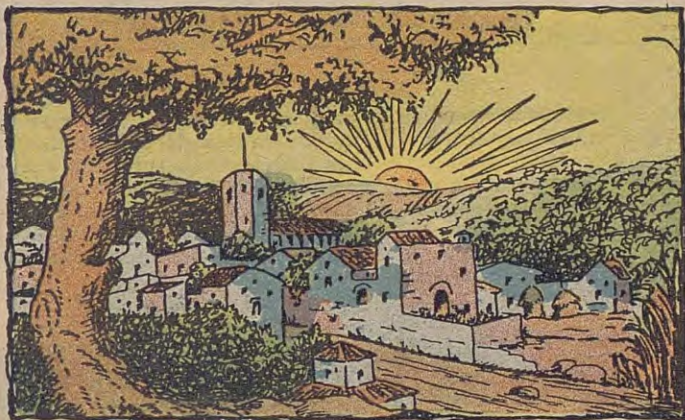

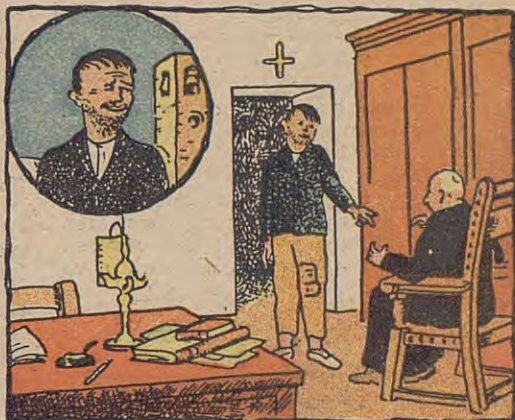
VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LA NETEDAT

I Vilaneta era un poble tan net que sols tenia una taca...

II que era el campaner de la parròquia. Un home que mai no s'havia rentat.

III

El bon rector, per curar-lo, girà una campana

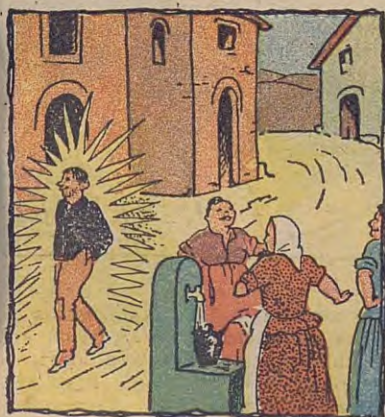
IV

al revés i l'omplí d'aigua. Així, en fer-la sonar, es dutxa-ria. Però volgué l'atzar que es calés foc a una casa...

V

i el campaner rebé la dutxa en tocar a foc.

VI

Considerà això com un cas miraculós (el foc tornat aigua) i es cregué un sant.

VII

Com que l'aigua li havia emblanquit la pell, creia posseir una veritable aurèola.

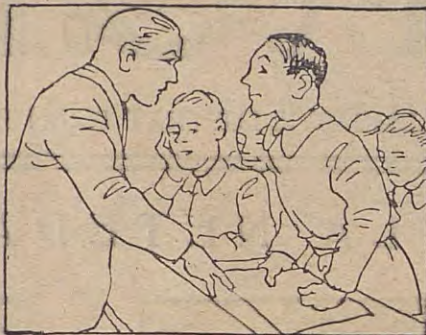
VIII

I fins mirava de reüll els sants de l'església creient-se superior a ells. (Acabarà)

La recompensa

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Totes les reg'es tenen excepcions, i una excepció era en Josepet, de la dit: «De tals pares, tals fills». Perquè en Josepet era un xicotet de molt bon cor i molt noble, mentre que els seus pares, enorgullits per riqueses, eren uns perfectes pocasolts, incapaces de mirar ningú que no fos de la seva posició.

En Josepet, naturalment, anava a col·legi i com que tenia el cap ben organitzat i força dignitat estudava molt i amb profit, essent la satisfacció de seus professors. No penseu pas que en Josepet fos un d'aquells «primers de classe» mussols que no saben fer una broma ni acceptar-la, sinó que

era alegre, trempat i bon company. Per això en lloc de tenir-li enveja els seus companys de curs, tots l'estimaven. Quan sortia del col·legi, ja l'auto l'esperava a la porta per a conduir-lo a casa seva. I a casa seva s'entretenia la major part del temps amb en Magí,

el noi dels porters que vivien en una mena de xalet a l'entrada del gran jardí que voltava la senyorial mansió. En Magí, pobret, pujava molt malaltís i per aquesta causa no li era possible anar a col·legi amb tot i tenir veritable set d'aprendre. En Josepet li feia de mestre, li anava ensenyant el que

ell ja sabia positivament i com més en Magí anava aprofitant-se més il·lusió li feia a en Josepet anar-lo instruint. Un dia, donya Antonia, que distreta amb festes, reunions, Ritz, modistos, perruquers, cuts, etc., no n'havia fet esment, s'enterà de l'ocur-

pació del seu fill, i cridat-lo a la seva presència, l'amonestà severament: — ¡Jo s'es vist que el fill dels senyors, s'entretengui fent de preceptor del noi dels porters!... — Però mamà replicà estranyat en Josepet, si em serveix de distracció i de passada repasso con-neixements anteriors. — Prou!... insis-

i donya Antonia. Fes el que et dic: prou entrevistes amb en Magí, i si et vols d'estreure escolta la ràdio o engega el gramofon. En Josepet es quedà tot amoïnada i es proposà, ma grat tot, obeir la seva mare. Però sense voler-ho, no sabia com, sempre tornava a fer cap amb en Magí. I així anaren

creixent, l'un fort i sà, i l'altre magre i debò, els dos amics. Magí, sense grans esforços, assimilava les lliçons d'en Josepet, tant perquè tenia una gran disposició als estudis com perquè en Josepet tenia una traça especial a presentar els conceptes clars de

les coses. Per aquest temps el senyor Pocafort, amb l'afany d'engrossir encara més el seu cabal, arriscà grans quantitats en aventurades empreses, i no essent els resultats com ell els esperava, perdé molts diners, fins al punt de fer-lo tot ontollar. Va ésser en

(Continuarà)

Indis moderns

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

En Peret veia apropar-se l'indi amb viva curiositat i no poca por. Què era a lò que duia at cap aquell salvatge? Una mena de tubs negres o barretes de pegadolça?

Per fi, quan estigué a prop li preguntà:

— Ep, mes' rel que no porteu plomes al cap en aquesta terra?

— Es clar, que portem plomes. Que no les veieu?

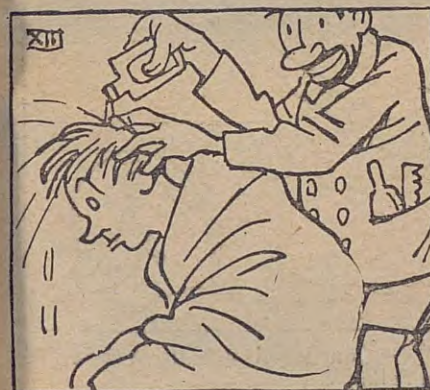
En Peret mirà millor, i, en efecte, eren plomes, sinó que eren estillogràfiques!

— Que us creieu que no progressem, e's ind's! Veniu amb mi, que us hem de tractar d'acord amb la tradició.

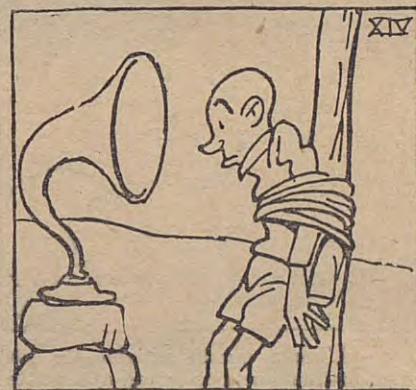
— Com, què m'heu de fer?

— Treure-us la cabellera i lligar-vos al pal de la tortura.

En Peret intentà resistir, però l'indi es tragué de la cintura un trenca-cloques (que era un d'aquests dels mots creuats) i l'obligà a seguir per la força.

Arribant al campament indi, en Peret tingué una nova sorpresa. Els

quefes fumaven entorn del foc, però no la pipa de la pau, sinó cigarretes emboquillades i el foc era una estufa de petroli!

— Vinga la cabellera! — cridà el quefe. Immediatament, un indi vestit

molt correctament de ferruquer, aplicà al cap d'en Peret un depilatori per fumar, que el deixà cab completa ment.

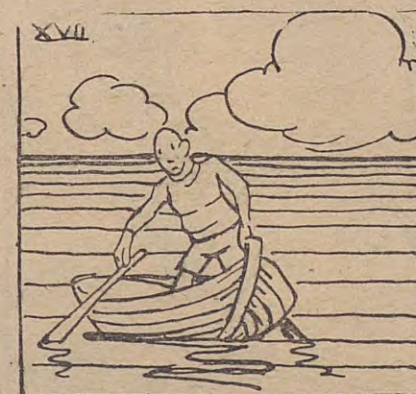
— Lligueu-lo al pal de tortura!

Altra sorpresa! El pal de tortura

era una antena de ràdio, i la tortura consistia en escoltar òpera en altaveu!

Però era tan eficient com l'antiga, perquè al cap de poques hores en pobre Peret estava ja mig mort.

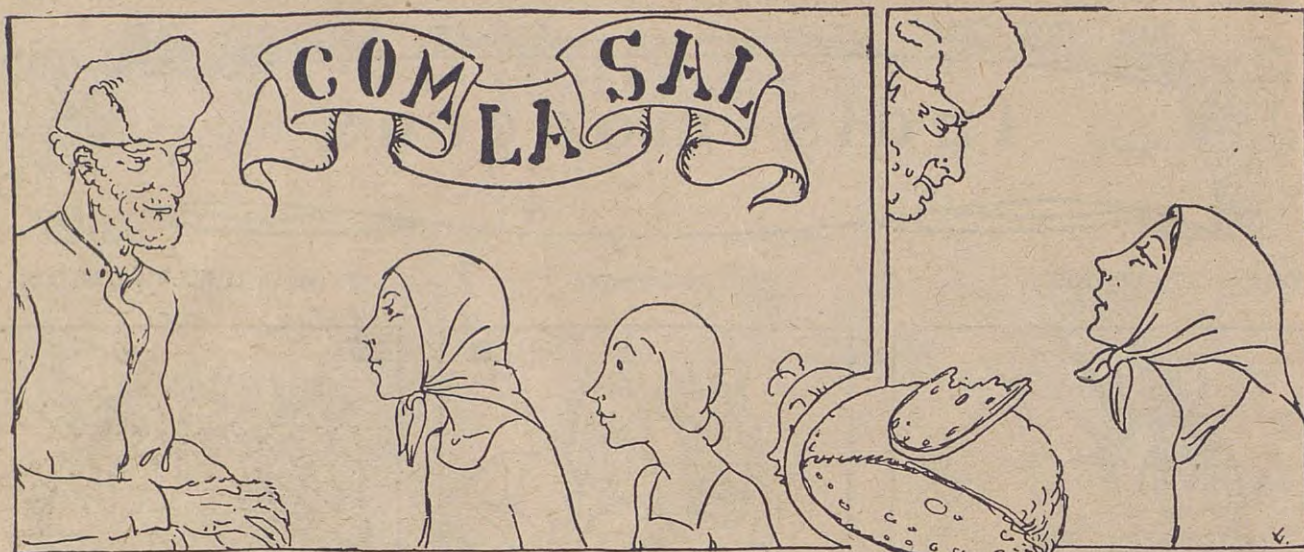

Llavors el van deslligar i el quefe li va dir que quedava lliure per haver resistit les proves tradicionals.

En Peret no s'ho féu dir dos cops i de seguit s'embarcà cap a Barcelona altra vegada.

Arribat aquí, contà a to'hom les se'es heroicitats en terra salvatge, però no pogué evitar que tothom li conegués que els indis modernistes li havien pres el pèl.

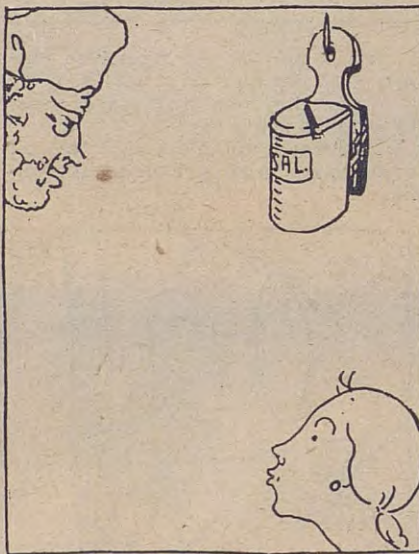
Hi havia un pare que tenia tres filles i va voler saber de fixo quina l'estimava més. Un dia les va cridar i va preguntar a la més gran;

- M'estimes, filla meva?
- Sí, pare.
- Com què?
- Com el pa que mengem cada dia

Llavors a la mitjana: — M'estimes, filla meva?

- Sí, pare.
- Com què?
- Com el vi que bevem cada dia.

— L'home quedà satisfet de les dues estimacions i preguntà a la petita

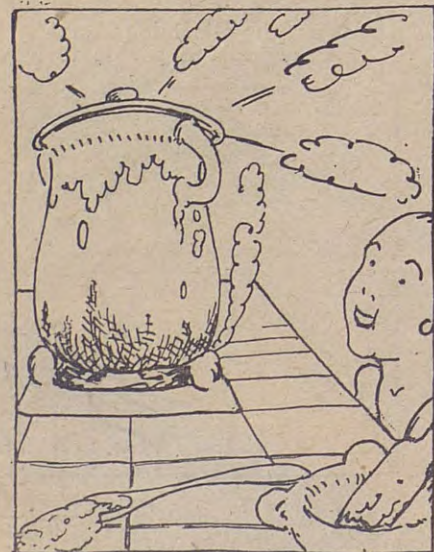
- M'estimes, filla meva?
- Sí, pare.
- Com què?

— Com la sal que tirem cada dia a l'olla.

L'home en sentir aquesta resposta alçà el garrot tct cridant:

— Fuig de la meva presència, ma'a filla, que no estimes el teu pare.

Devant d'aquesta raó la criatura l'endemà deixà bullir l'olla sense tirar-hi ni una mica de sal, i a l'hora de l'àpat el pare escupí la vianda exclamant:

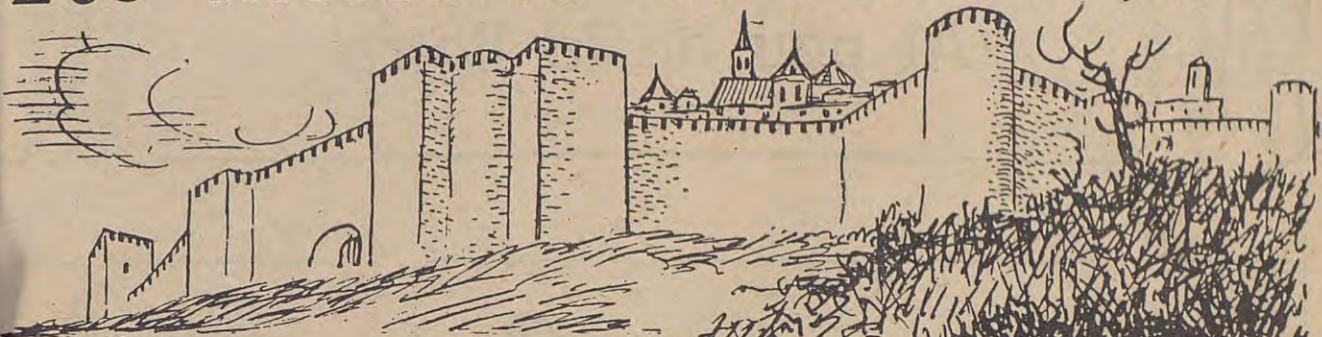
— Que no has tirat sal a l'olla?
— No pare,
— Per què?
— Perquè ahir va dir que no m'estimàveu.

El pare comprendré la lliçó de la seva filla i sent-li un peó digué

— Ara comprenc la teva estimació, filla meva — i fou volguda com les altres.

Les Històries de l'oncle Joan

A mitjans del segle xv, hi havia una gran ciutat, cap d'un reialme, tota voltada d'altíssimes muralles. I bé li calien, perquè en els encontorns de la tal ciutat hi tenia el cau el més formidable drac que recorden les rondalles. Tothom havia de procurar ésser dintre vila a hora foscant, que era quan el drac sortia a satisfer la seva insaciable fam. ¡Ai del visnant que es retardés per una causa o altra! Era gairebé segur que aniria a parar, després de ben mastegat pels queixals del monstre — grossos com rodes de molí — al profund avenc del seu estómac.

Com és natural, un gran nombre de va'ents havia provat d'acabar amb la fera en singular batalla. Però els havia tocat el perdre i llur abnegació no havia servit més que per augmentar

el ja esparverador nombre de víctimes.

Heus ací que un dia es presentà al monarca un subjecte, baix i denerit, dient que si li volia concedir el seu alt ajut, ell es comprometia — sol i sense armes — a finir amb el monstre. Imagineu les riallades dels prohoms de la Cort. ¿Es a dir, que aquell tipus escarrancit tenia la pretensió de fer el que no havien assolit una munió d'atletes? Era ridícol! Sort que el rei era intel·ligent i no sé què va veure en els ulls del sol·licitant que li va inspirar confiança. I contra la voluntat dels seus consellers va posar a la seva disposició els artífexs i els diners que calguessin. El físic — perquè era un físic i dels més savis — es va limitar a fer bruyir tres grosses plaques d'aram fins que van quedar lluentes com miralls, i les va unir amb unes frontisses. El conjunt venia a ésser com els nostres miralls de tres llunes, però de grans proporcions. Aprofitant la fosca de la nit el va fer portar davant l'entrada de la cova del drac. I quan aquest, l'endemà al maí va sortir a beure aigua, veié la seva horrible imatge reflectiva mil vegades pel joc dels tres miralls. Cregué que un exèrcit d'enemics de la seva rassa venien a escometre'l... i va morir-se d'es-pant.

Al peu de la lletra

I
En Pau Pagès s'ha allitat amb un fort encostipat. Després d'un jorns de tossi com que 'arrel de malví no li cura el seu mal fort s'a mullè avis el doc or.

II
El doctor Mata ja hi va i e comença d'auscultà. Això és una pulmonitis nefrítica. No t'excit's amb e remei que et daré aviat bo et osaré.

III
— Has de prendre un bany calent amb mostassa demu cent. Desp: és te'n tornes al llit i et fas fè una frega al pit amb aquesta untura que ara jo receptaré.

IV
— Mira, no sé com ha anat que e's papers m'he descuidat. No teniu cap paperot? La dona ho regira tot.
— Senyor metge, e' que tinc és paper de vidre, només.

V
— Deu-me'l, doncs, igual serà. Hi escriuré pel costat pla. — I recepta allà la untura: «Extracte de pecacura cinc d'arr l de campanar i grassa de llop de mar.»

VI
— Després del bany calentó deu: i una frega amb això. Jo demà ja tornaré per veure si es' à més bé. — I sense altra observació se'n torna al poble el doctó.

VII
Quan en Pau sorti del bany la seva dona amb afany la frega va començà. La masia res onà dels crits de'n Pau: — Ai que em morol m'esteu fent cura de morol!

VIII
Els veïns, espaiordits, de fora escol'en els cr' ts. Ja avisen el Somient, els Mossos, l'Ajuntament, el jutge, el Mestre, el Rector, el Manescal i el Doctor.

IX
— Senyors, el doctor m'ha dit: «Quan del bany l'agi sortit fes-li una frega amb això!» Tots ruen; mes en Pau no, que les fregues ha patit de paper de vidre al pit!

UN EIXERIT BURLAT

— A uesta gent que es deixen buidar el pis per lladregos espavilats — digué en Cabàs — són uns badoes imperdonables.

— H me — féu el seu amic — no es pot culpar a ningú si li entra un rebenta-pisos mentre és fora de casa.

— No parlo d'això. Vull dir d'aquest que es deixen enganyar per un lladre que es presenta com a inspector del gas o com a palea que ve a fer reparacions i mentre l'amo bada s'aprofita del que pot. Jo t'asseguro que a mi mai no m'atraparan badant.

Amb aquesta afirmació, en Joan Cabàs s'alçà i sortí del cafè per dirigir-se cap a casa seva que era el lloc del món que li agradava més perquè l'havia enriquit i adornat amb tota mena d'objectes d'art, quares de preu, armadures, vitres d'en Goli tot allò que pe met una renda grassa i pocs maldecaps.

Entremig d'aquell bé de Déu de coses belles, en Joan Cabàs, com un nou Peroni, s'hi trobava bé i el seu plaer més gran era anar afegint cada setmana una nova preciositat a la seva col·lecció.

Aquell dia acabava d'adquirir un quadre antic de gran preu i no cabia en ell de goig i satisfacció.

Justament quan més entusiasmat estava contemplant la nova adquisició, trucaren a la porta. Ell mateix anà a obrir, perquè el seu criat aquella tarda feia festa.

Entrà un senyor força ben vestit, amb guants grocs i monocle, el qual mo't cortesament, saludà en Joan Cabàs, i li digué:

— He sentit parlar de vostè als companys del Club Artístic. M'han dit que tenia una esplèndida col·lecció d'objectes d'art i d'antiguitats i he volgut fer-me'n càrrec personalment. Ei, si vostè no s'hi opo al

— I ara! vol callar! favor que vostè em fa. Entri entri.

I tot satisfet, en Joan Cabàs acompanyà el desconegut visitant cap a l'interior del pis i començà d'ensenyar-li les seves preciositats.

— Veu, això és un vas grec autèntic i l'estatueta és Tanagra legítima. Aquell quadre és un Rubens i l'altre un Tizià...

I així anava fent-li els honors de a

casa. Quan de sobte trucaren a la porta. El visitant féu un gest de terror.

— Qui hi deu haver? — digué en Cabàs, dirigint-se a la porta.

Obrí i entraren dos homes amb bata blanca i gorra de plat.

— Som del Manicomi i venim en cerca d'un individu que s'ha escapat — li digueren.

— S'nyors, a casa meua no hi ha cap boig — féu en Cabàs, molt digne.

No? Doncs, quel senyor qui és?

En Cabàs mirà el seu visitant i començà a creure que aquells homes tenien raó. El desconegut estava arraulit en un recó ensenyant les dents i cisplant les mans.

— Es un boig que s'ha escapat avui — insistí un dels homes — i hem sabut que havia vingut cap aquí. Té la mania d'ésser aficionat a l'art. Si vostè ens deixa sols ens el podrem endur, però amb vostè al davant hi ha perill perquè a vegades és furios.

Sentir això en Cabàs i anagar-se al rebost fou tot u. La penes s'hi era ficat que el pretès boig el tancà amb clau.

Llavors pogué sentir com l'individu en qüestió anava dient:

— Vinga, agafeu aquest vas que és grec legítim, aquesta Tanagra i el Rubens i el Tizià i...

En Joan Cabàs bramava de ràbia però no li serví de res. Quan cap al tard arribà el seu criat i el deslliurà pogué comprovar que, malgrat la seva fermaça, els lladres havien pogut buidar-li el pis.

El Bonjan està malalt. La seva dona s'apropa al llit i li diu:

— He de sortir un moment per comprar roba per a un vestit nou.

— No hauries de pensar en vestits mentre jo estic malalt.

— No siguis tonto Me'l faig negre per poder-lo aprofitar passi el que passi.

— Què ha estat això!
— Si, mira, un treball que m'ha agafat aquí al camí del pob'e i no sabia com sortir-me'n.
— Es comprèn, com que no has treballat en ta vida,

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 705 — Anton Burgués

N.º 706 — Anton Guasch

N.º 707 — Maria Surifach

N.º 708 — J. Vilarrasa

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Avui guany
prò elshan

en molts dinés
de pagar després.

Tota la nit ha nevut
pe's carrers de la ciutat.

Un bocoi han afanat
i a peces l'han desmuntat.

— Baliga, se m'ha acudit
un negoci d'vertit.

— Comprin, comprin els esquís
legítims d'avet suís.

Se'n reserven dos parells
per poder patinar ells.

Corren a arribar prime
al capdavant del carrer.

Venen allà en prots...
glasses, benes i cotó.

— Ara haurem de fugir, noi,
que ve l'amo del bocoi!

Mes l'urbà els ha penyorat
per massa velocitat.

TONI